

С Т А Н О В И Щ Е

по конкурс за заемане на академична длъжност „доцент” обявен от ”Св. Климент Охридски” (Обн. ДВ, бр. 13 от 14.02.2014 г.) по област на висше образование 3. Социални, стопански и правни науки, професионално направление 3.6. Право - Гражданско и семейно право

на доц. д-р Анета Методиева Антонова, преподавател по гражданско и семейно право в Юридически факултет на ”Св.Климент Охридски”, катедра Гражданскоправни науки, член на научното жури

Основание за представяне на становището:

Със заповед № РД-38-132/24.03.2014г. на Ректора на СУ „Св. Климент Охридски” съм определен за член на научното жури по конкурса за заемане на академичната длъжност „доцент” по професионално направление 3.6. Право (Гражданско и семейно право), с участник в конкурса гл. ас. д-р **Ценимир Братоев Братоев.**

1. На основание чл. 27, ал. 3 от Закона за развитието на академичния състав в Република България (ЗРАСРБ) намирам, че кандидатът отговаря едновременно на всички условия по чл. 24, ал. 1, точки 1, 2, букви „а” и „б”, т. 3 и ал. 3 от ЗРАСРБ за заемане на академичната длъжност „доцент” по професионално направление 3.6. Право (Гражданско и семейно право). Видно от представените по конкурса документи, г-н Ценимир Братоев е придобил научната степен „доктор по право” през 1990 г. въз основа на успешна защита на дисертационен труд на тема "Договор за пристанищни услуги". От 1993 г. насам кандидатът заема длъжността „главен асистент” в Юридически факултет на СУ „Св. Климент Охридски”. Изнасял е лекционни курсове по „Основи на частното право”, „Правен режим на приватизацията”, „Облигационно право”. Д-р Братоев е сериозен и задълбочен автор с интереси преди всичко в областта на гражданското, облигационното и търговското право, видно и от публикациите му.

2. В конкурса Ценимир Братоев участва с една монография, една студия и една статия. Те не преповтарят представените трудове за придобиване на научната и образователна степен „доктор”. С оглед на това тези научни творби следва да бъдат взети предвид от научното жури по този конкурс.

Представеният в конкурса монографичен труд „Членство в адвокатско дружество”, изд. „Сиела”, София, 2014 г., в обем от 407 печатни страници отговаря на изискванията на чл. 29,

ал. 1, т. 3 на Закона за развитието на академичния състав на Република България.

Цялата научна продукция на кандидата е по конкурсната специалност – гражданско и семейно право. Представените от кандидата научни произведения се отличават като цяло със следните особености: те се отнасят до неизследвани проблеми на правото, свързани с адвокатското дружество и членството в него, както и с правата на акционерите; обхващат теми с важно теоретико-приложно значение; разработени са при използване на знания от други правни отрасли.

3. Сред научната продукция на кандидата особено място заема представеният от него монографичен труд „Членство в адвокатско дружество”. Значението на труда се обуславя от неговия обект на изследване. Нуждата от такова изследване днес е обусловена както от липсата на цялостно теоретично разработване на проблематиката на адвокатското дружество у нас, каквото монографията безспорно представлява, така и от необходимостта критично да се анализират известни доктринални виждания и практиката.

Научната новост на труда се състои в това, че за първи път у нас задълбочено се анализират всички аспекти на членството в адвокатско дружество. Обхванато е цялото многообразие на правни проблеми, свързани със статуса на адвокатското дружество и съдружниците в него, възникването на членство в него, както и основанията за неговото прекратяване, правата и задълженията на съдружниците.

Актуалният характер на избраната от автора тема е безспорен. Той се предпоставя както от необходимостта от задълбочено изследване на правната уредба на института и нейното усъвършенстване.

Представеният труд има интердисциплинарен характер. Засегнати са въпроси от областта на търговското право, гражданско право /обща част/, облигационно право, вещно право, както и от областта на гражданскопроцесуалното право. При анализа и обосноваването на авторовите виждания коректно е използвана релевантната българска литература, както и голям брой чуждестранни съчинения. Направени са редица сравнителноправни съпоставки. Подробно са коментирани актовете на Европейския парламент и на Съвета /Директива на Съвета от 22 март 1977 г. относно улесняване на ефективното упражняване от адвокати на свободата на предоставяне на услуги, Директива 98/5/ЕО на Европейския парламент и Съвета от 16 февруари 1998 г. относно улесняване на постоянното упражняване на адвокатската професия в държава членка, различна от държавата, в която е придобита квалификацията/. Авторът при изследването на част от спорните въпроси посочва различни варианти на отговори, като логически обосновава аргументи „за” и „против” и заема определено становище.

Изложението е структурирано в предговор и пет глави. Систематиката на автора е логична и следва да бъде споделена. Тя е съобразена със спецификата на изследваното правно явление.

Самият факт, че трудът е първото у нас монографично съчинение по проблема представлява принос в юридическата наука.

Приносен характер има анализът на правната уредба на адвокатското дружество, като авторът стига до извода, че то представлява *sui generis* дружество, при което се наблюдават особености относно наименованието, предмета на дейност, учредяването, оперативното управление, прекратяването му др.

Подкрепа заслужава тезата на автора, че е невъзможен залог на дружествен дял от адвокатско дружество, за разлика от възприетото разрешение от законодателя при търговските дружества.

Достойнство на труда е изследването на прехвърлянето на дружествен дял в адвокатско дружество, включително хипотезата, когато в дружествения договор е включена клауза за изкупуване в полза на останалите съдружници.

Следва да се сподели извода на автора, че ЗА регламентира две самостоятелни имуществени права – право на част от печалбата и право на част от приходите, като последното е следствие на правото на съдружника за лично упражняване на адвокатска професия в дружеството.

Извеждането и аргументирането на съществуването на право на възстановяване на направените разходи и претърпените вреди във връзка с воденето на дружествените работи като право на съдружника, произтичащо от съществуващи или възникнали облигационни отношения с дружеството, а не като членствено право е логично и обосновано.

Принос на автора е критичното изследване на границите на правото на информация и извода, че критерий за определяне на предоставяната информация е необходимостта ѝ на съдружника, включително и с оглед избягване на конфликт на интереси.

Приносен характер има разглеждането на въпроса относно възможността предмет на апортна вноска на съдружника да бъде търговско предприятие или адвокатска практика, разглеждана като съвкупност от права, задължения и фактически отношения.

Качество на монографичния труд е също направеният коментар и предложеното тълкуване на непаричните вноски на съдружниците и по конкретна на тяхната оценка, формата на апорта, момента на придобиване, последиците от невнасянето.

Следва да бъде споделена тезата на автора относно обосноваването на съществуването на задължение за допълнителна вноска, както и направеният извод, че ако

дружественият договор не предвижда изрично задължение да се правят допълнителни вноски, решението на общото събрание на съдружниците не може да породи подобно задължение.

Приноси моменти разкрива и изследването на задължението за въздржане от конкурентна дейност и определението на понятието конкурентна дейност като дейност, при която се използва името, клиентите, контактите на дружеството, опита и знанието на останалите съдружници, материалните ресурси и персонала на дружеството за самостоятелна адвокатска дейност.

Безспорни научни приноси се съдържат в анализа на имуществените последици при прекратяване на участието в дружеството, когато последното продължава да съществува и при прекратяване на членство, свързано с обявяване на дружеството в ликвидация.

Приносен характер имат и предложенията за усъвършенстване на законодателството: относно допустимостта на еднолично адвокатско дружество; алтернативната възможност за промяна на нормативната уредба относно защитните права на съдружник – въвеждане на съдебно обжалване на решения и действия на органи на дружеството или подробно легулиране на решаването на споровете от адвокатския съвет с последваща възможност за съдебно обжалване; регламентиране на право на съдружниците да свикват общо събрание; въвеждане на възможност за апортиране на адвокатка практика; регламентиране на право на съдружник при прекратяване на членство чрез предизвестие да заяви сам вписване на това обстоятелство.

Теоретичният анализ във всички части на труда е тясно преплетен с критично осмисляне на съдебната практика. Изследването е написано на точен юридически език. Поддържаните от автора становища са добре обосновани и аргументирани. Направени са уместни критични бележки по отношение на действащата у нас уредба и практиката по прилагането ѝ. Изследването е опряно на богат научен апарат – над 120 съчинения на български и чужди езици (немски и английски).

Теоретичната и практическа полза от изследването щеше да бъде още по-голяма, ако авторът би доразвил засегнатият от него въпрос относно отговорността на напусналия съдружник за поетите дела по времето, докато е бил съдружник.

4. За участие в конкурса доктор Братоев е представил следните публикации по номенклатурата на конкурса за доцент: Студията „Свикване на общо акционерно събрание по искане на акционера”, сп. Търговско право, 2009, № 2, с.5-30, №3, с. 5-18 е посветена на въпросите относно свикване на общо събрание по искане на акционерите. Анализирани са въпросите относно характера на съдебното производство и вида на

акто, с който съда по седалището на дружеството се произнася по направеното от акционерите искане за свикване на общо събрание, като следва да се сподели извода на автора, че производството е охранително, завършващо с решение. Изследвана е правната същност на правото да се иска свикване на общото събрание, като е направен извод, че то не може да се разглежда като преобрасуващо се право, а представлява процесуална предпоставка за свикване и форма на защита на интересите на акционерите. Теоретичният анализ във е тясно преплетен с критично осмисляне на съдебната практика.

В статията „Наименование на адвокатското дружество”, Търговско право, №1, с.5-20 се определя съдържанието на именованието на адвокатското дружество, като се посочва, че липсва изискване за уникалност. Изследвани са хипотезите на промяна на наименованието, както и предпоставките при които може да бъде запазено в наименованието името на съдружник след прекратяване на неговото членство.

Научни трудове на д-р Братоев, представени за конкурса, по качества отговарят и даже надхвърлят изискванията на закона. В тях се съдържат многобройни ценни научни приноси. Кандидатът е демонстрирал своите възможности да формулира и аргументира научните си тези.

Въз основа на изложеното намирам, че **гл. ас. д-р Ценимир Братоев Братоев** отговаря изцяло на всички условия по чл. 24, ал. 1, точки 1, 2, букви „а” и „б”, т. 3 и ал. 3 от ЗРАСРБ и чл. 105 от Правилника за заемане на академичната длъжност „доцент” в СУ „Св. Климент Охридски” по професионално направление 3.6. Право (Гражданско и семейно право) и препръчвам на уважаемите членове на научното жури да приемат решение, с което предлагат на Факултетния съвет на Юридическия факултет избирането на д-р Ценимир Братоев за доцент по гражданско и семейно право на СУ ”Св. Климент Охридски”

София, 9 юли 2014 г.

Член на научното жури: _____
(доц. д-р Анета Антонова)